

?Atemptat al Centre Alimara, seu de l'MDT (1989)

"El Pou de la gallina" de desembre de 1989, informava, en la seva secció "De mes a mes", de l'atemptat terrorista perpetrat per la banda feixista Milícia catalana, contra la seu del centre d'acollida Alimara, situat al número 53 del carrer de Guimerà.

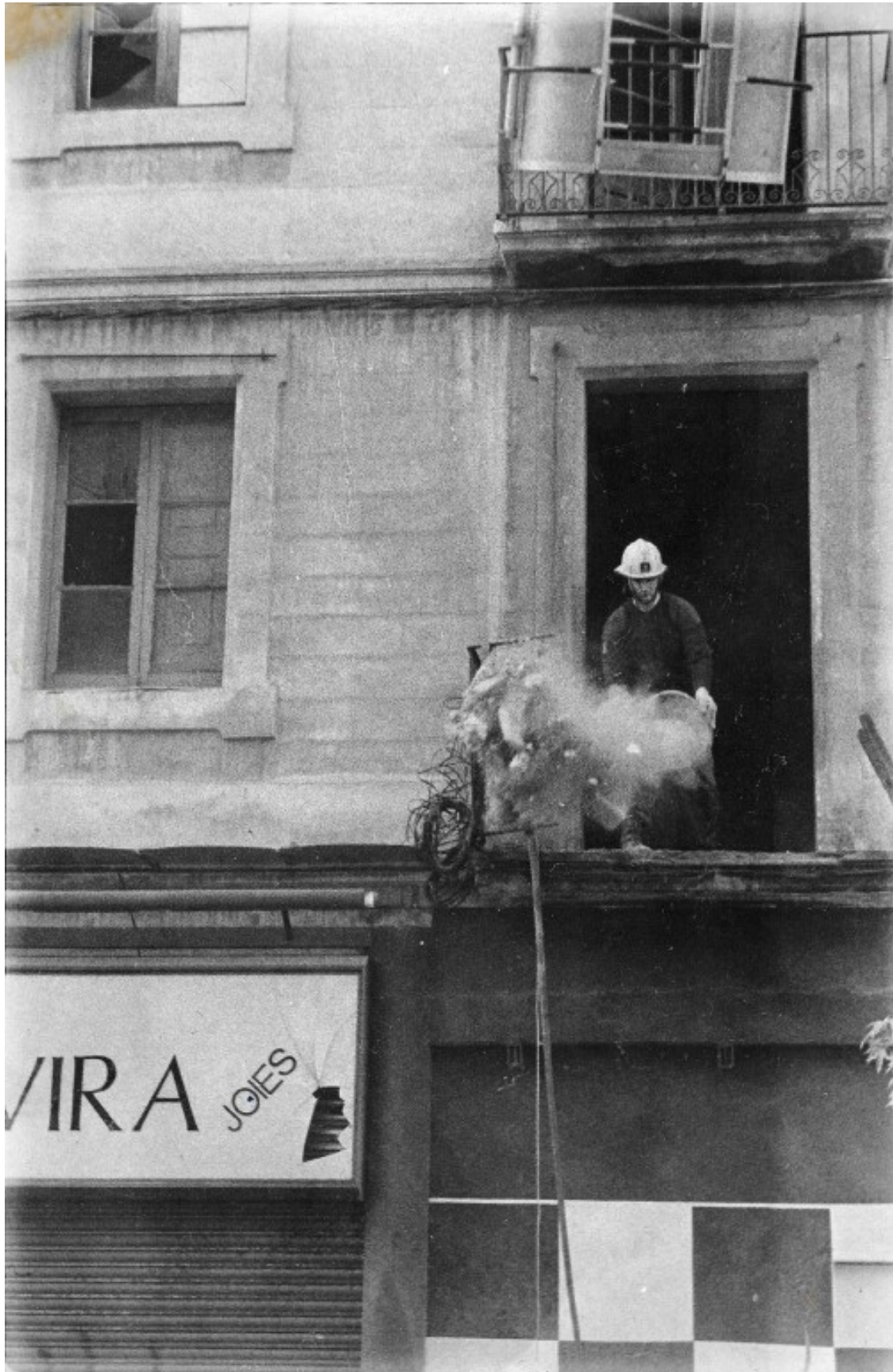

Foto: Joel L. Nadeu

La bomba col·locada el 4 de novembre de 1989 pels terroristes amb nocturnitat i traïdoria no va causar víctimes mortals, però sí seriosos danys a l'estructura de l'edifici, sobretot a l'escala. Els bombers van haver de rescatar els veïns de la tercera planta, que havien quedat atrapats. Aquells dies, els feixistes van reivindicar també dos atemptats més: un contra la Clínica Dexeus de Barcelona i un altre a Sant Boi de Llobregat. L'endemà, militants de l'MDT locals i comarcals es van manifestar i es van concentrar davant l'edifici de la Comissaria de Policia a Manresa. El dissabte 11 de novembre, unes 300 persones de diversos col·lectius ciutadans van convocar una manifestació de rebuig i van lliurar una carta als responsables policials, que van acabar dissolent a cops de porra la protesta. Un dels inspectors de la Policia de Manresa en aquells moments, que actualment està jubilat i viu a Manresa, va respondre amb un lacònic «no» a les tres preguntes que li vam fer en relació a l'atemptat: «S'ha obert alguna investigació? L'han reivindicat elements feixistes de Milícia catalana, sabeu qui són? Hi podrien estar implicats elements de policia de la Comissaria local?».

Com diu l'exregidor del PSUC a l'Ajuntament de Manresa, Ramon Majó Lluch, en les seves memòries públiques, *El meu lloc al món*, «la realitat és que mai no es van iniciar investigacions ni es va interrogar ningú, la qual cosa evidencia, al meu entendre, la complicitat de les forces policials». I prossegueix el polític comunista: «L'acceptació d'un fet tan greu, fins i tot amb la benevolència per part de la ciutadania en general i de les principals forces polítiques es va basar en el fet que el centre era un niu d'organitzacions independentistes com l'MDT (precursora de la CUP actual) o els Comitès de Solidaritat amb els Patriotes Catalans. Vist des d'avui dia, després de l'ascens fulgurant de l'independentisme fins a configurar-se com l'eix principal de la política catalana, posar sota sospita tot el que hi tingués a veure fa senzillament riure (o plorar)». El Centre Alimara també acollia organitzacions populars com el Casal de Cuba, el Comitè de Solidaritat amb Nicaragua i amb Palestina, l'Associació de la Dona del Bages o la Comissió d'Unitat per la Pau, que havia encapçalat al Bages la campanya pel No a l'OTAN. L'equació independentisme=terrorisme=enemic públic número 1, que sovint fa l'estat capitalista espanyol, busca segons Majó, la conclusió que «es mereixien la bomba perquè s'ho havien ben buscat, va propiciar la insolidaritat de molta gent -increïblement també per part de les organitzacions majoritàries de l'esquerra manresana- malgrat la ideologia ultra dels seus autors i el perill cert que va representar per als llogaters del pis superior, fent encara més fàcil la impunitat dels seus autors». «L'absència de crítica i rebuig d'aquest gravíssim cas em va separar definitivament dels companys de l'antic PSUC, amb els quals vaig considerar que ja no hi tenia cap afinitat política i era l'expressió més evident de l'abismal diferència ideològica que ens separava», conclou Majó.